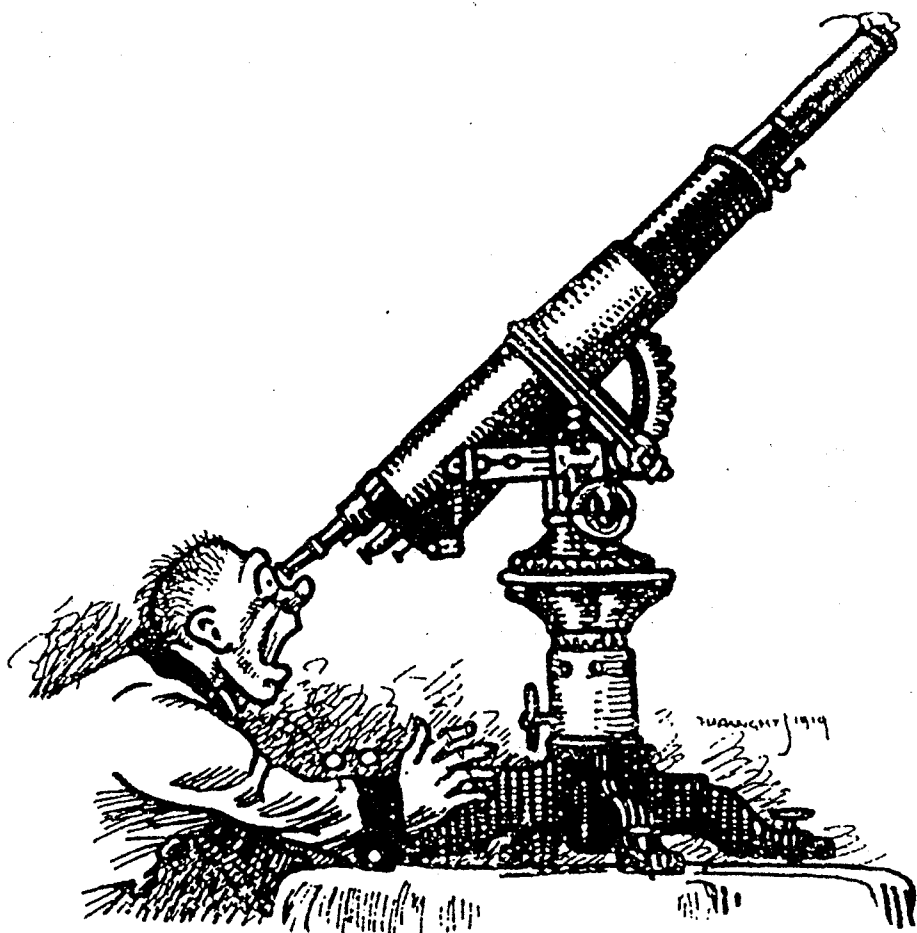

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poliográf

X. évfolyam 7. (VII.TMT külön)szám 2001. március 28.

Jelige: Amadeus

Merovée legendája

Egyszer régen, a középkor hajnalán, egy időben az Artúr király és Szent Grál legendákkal, a nép ismert és tisztelt egy uralkodóházat, ami úgy tűnik, szinte a kezdetektől irányította népét. Az első erőskezű uralkodó, Merovée (a fiatalabb), aki félig természetfeletti lény volt, nevét a francia „anya” illetve „tenger” szóból származtatják. Valójában Merovée két apától született.

Siege-nek, a gyönyörűséges királynénak nem lehetett gyermeke. Fiatal volt, tele étellel, a gyógyítók azonban azt mondták, a szervezete nem bírná kihordani a magzatot. Egy szép napon, miután a királyné oly sokat imádkozott egy égi jelért, ami tán enyhítheti fájdalmát, megjelent egy varázsló a királyi palotában. Azt jövendölte, a királyi párnak fia születik, aki csodás, ember számára felfoghatatlan képességekkel rendelkezik majd. A király, VI. Clodio elkeseredett, és féltette feleségét a jövendöléstől, hisz’ annyi kuruzsló fordult már meg négy esztendő alatt a királyné előtt. Nem akarta, hogy Siege alaptalanul reménykedjen. Miután Siege férjétől, Clodio királytól teherbe esett, a boldogság, mint fátyol hullott a szikamber népre. Fördöt rendeltek el szerte az országban, hogy a trónörököszt egy tisztább nemzet fogadhassa. Imádkoztak, áldozatokat mutattak be a természet isteneinek. A királyné is elment, hogy megmártózzék az óceánban. Miközben a királyné úszott, egy tengeren túlról érkezett, ismeretlen, vízi lény elcsábította. Ez az állat még egyszer teherbe ejtette a királynét.

Mikor a kis Merovée megszületett, ereiben többféle vér vegyült: egy frank uralkodónak és ennek a titokzatos vízi lénynek a vére. Merovée különleges, két apától való származása révén, természetfeletti képességekkel rendelkezett. A Meroving dinasztia valamennyi tagja megőrizte ezt a furcsaságot. Királyai jártasak voltak az okkult tudományokban, a mágiában, az ezoterikus művészetekben. Ezek a férfiak méltó ellenfelei voltak Merlinnek, a híressé vált varázslónak is. Gyakran nevezték őket hosszú hajú királyoknak. Onnan származott legendás erejük². Ez olyannyira élt a köztudatban, hogy későbbi, mikor Kr. u. 754-ben III. Childerich-et letaszították trónjáról és tömlöcbe vetették, haját, a pápa kifejezett kérésére, szertartásosan rövidre vágták.

A hagyomány szerint a Meroving királyok képesek voltak kézrátétellel gyógyítani, sőt, királyi, földig érő köpenyük rojtjainak is mágikus varázserőt tulajdonítottak. Telepatikus illetve távollátó képességgel rendelkeztek, képesek voltak az állatokkal és növényekkel való kommunikációra. A Merovingok egy olyan egyedi születési jegyek viseltek, ami (még számízetében is) megkülönböztette őket minden más halandótól. Egy kereszt alakú anyajegy helyezkedett el a kulcsontuk felett.

A legendáknak és a Merovingok különleges képességeinek kutatására Napóleon ásatásokat végzett, amik nagyrészt igazolni tudják az itt leírtakat³.

¹ Jelentése: akit az isten szeret.

² Mint a bibliai Sámson

³ Ne feledkezzünk el a leghírhedtebb Meroving uralkodóról, Klodvigról sem.

Jelige: Kentaur

Félelem nélkül

Hogy miért nem félek a haláltól? Azt nehéz lenne megmondani. Hogy mióta az könnyebb. Az egész öt éves koromban kezdődött. Igazi tökös skac voltam, minden huncutságot elkövettem, amit egy kisfiú elkövelhet. Dobtam kútba macskát, loptam a csokis dobozból, nem vittem le a szemetet, a mamát egérrel ijesztgettem, szóval hadd ne soroljam fel mindet. A lényeg, hogy volt egy kutyám. Fajtája szerint dog, viselkedése szerint kis idióta. Nagyon bírtam. Egészen kicsi volt, amikor hozzánk került és én kezdettől fogva nagyon-nagyon szerettem. Olyan cuki pofája volt, tiszta fekete szőre, és úgy nyáladzott, hogy az valami elviselhetetlen volt. Rengeteget játszottam vele, az életem részévé vált. Úgy szerettem, mintha a saját testvérem lett volna. Velem együtt nőtt föl, végigkísérte az életem nagy részét. Hűséges társ volt, és szinte a legjobb barátom. Eleinte én birkóztam le, aztán persze ő engem. Mondjuk nem lehetett neki olyan nehéz lebirkózni egy magamfajta ötéves kiscickót. Nem szívesen használom azt a szót, hogy törekeny, de mit tehetek, ha egyszer valóban az voltam. Hát szálla voltam, no meg kicsi is. Aztán egyet-kettőt aludtam, és máris nyolc éves lettem. Na jó, nem telt el ilyen hamar az a három év, de nekem mégis egy szempillantásnak tűnt.

Tehát sulis lettem és nagyra voltam az iskolatáskámmal, meg persze a nagy termetű kutyámmal, Bobbal. Gizdultam is vele, amennyire lehetett, sulit után mindig a környéken sétáltattam, és élveztem, hogy a kutyám által egy kicsit én is középpontba kerülhetek, meg aztán így egy kicsit a lányok érdeklődését is felkelthettem. (Persze nem miattam özönlöttek oda, hanem a kutya miatt.) Igen be-

vallom, szerettem figyeltetni magam. Mondját, szerettem is etetni a húságomat, amikor otthon nagy nőcsabaszurk becéztek. Jónak tűnt minden, a sulis is jól ment, tehát nem volt okom panaszra. Aztán egyszer csak meghalt a kutyám. Illetve megdöglött. Ahogy jobban tetszik. Belement egy kullancs, és mi nem vettük észre. Amikor már észrevettük, késő volt. Nem hittem el, nem fogtam fel, nem akartam felfogni. A nyolc éves fejemmel nem ment. Minden porcikám reszketett és tiltakozott a gondolat ellen, hogy valami nincs, ami eddig volt. Vége. Ennyi. Fájt, és rettentően sírtam. Nem voltam hajlandó egy falatot sem enni, alvászavarral küzdöttem és nem nagyon beszéltem. Túl nagy csapás volt számomra, és túl felfoghatatlan. Életemben ekkor először vesztettem el valakit, aki nagyon számított. Ezt az esetet magam sem tudom, hogyan, de alapvetően gyorsan feldolgoztam.

De az igazán döntő csapás 12 évesen ért. Meghalt a nagyapám leukémiában. Szörnyű volt. Rengeteg gyötrelmen ment keresztül, ami nagyon megváltoztatták őt. Kerekbb lett az arca, erőteljesen elkezdett kopaszodni. Tudtam, hogy beteg, de nem számítottam rá, hogy ennyire súlyos. Mindennapjaimat nála töltöttem kilencéves koromtól kezdve, mert iskola után mindig ő vigyázott rám. A legtökösebb dolgaimra ő tanított meg. Míg a mamám igyekezett távol tartani mindentől, addig a nagyapa vitt be a káros élet rejtelmeibe. Ő mondta el, hogy mennyire fontos a szexualitás a mindennapi életben, és felkészített minden eshetőségre ezzel kapcsolatban. Elmondta, hogy ez mennyire létfontosságú és mennyire „isteni”. Ami nélkül nem is lehet élni. (Így utólag is mondom, nagyon is igaz volt, amit mondott.) Közelebb álltam hozzá, mint az apukámhoz, igaz, sokkal több időt is töltöttem vele. Ő állt hozzám a legközelebb a családban. Aztán kilépett az életemből. Magamra maradtam minden emlékekkel, ami hozzá fűzött. Tud-

tam, hogy az események sora visszafordíthatatlan.

Úgy érzem, ekkor nyílt meg igazán a tudatom. Az élet halállal végződik, és nincs fegyverünk ellene. Küzdünk az életünkért, de a halált senki sem kerülheti el. Még én se. Meg fogok halni. Felépíték magam körül egy életet, és egyszer csak mindennek vége lesz. Halálfélelmem lett. Rettegtem attól, hogy egyszer én is fegyvertelen leszek, hogy az elmúlás sötét ködébe olvadok bele. Am ez a félelem mégse tartott nálam sokáig. Rájöttem, hogy a halálban van valami különleges, valami misztikus. Sőt csodálatos, ahogy magával ragad és elvisz egy másik világba. 16 éves kamaszként már egyáltalán nem féltem. Nem érdekelt semmi, éltem az életemet, a magam útját jártam, és az volt a jelszavam: Élj a mának! A világerő sem hagyta volna ki semmit, hiszen hamar ráébredtem, hogy csak egyszer élünk. Cigiztem, alkoholizáltam, drogoztam, csajoztam, buliztam, loptam, csaltam, hazudtam... mindent, amit csak lehetett. Azt a szót, hogy nem, egyszerűen nem ismertem, nem fogadtam el. Nem tudtam megzabolázni a lelkemet. 20 éves koromig mindent kipróbáltam, amire csak lehetőségem nyílt. Budget-jumpingoltam, vadvízi eveztem, hegyet másztam, sieltem, jiu jitsuztam, megtanultam fegyvert használni. Semmitől és senkitől sem féltem. El döntöttem, hogy én nem fogok félni a haláltól sem. Minden napomat úgy éltem, hogy bármikor meghalhatok. Magával ragadott ez a végtelen misztikum, ez az elragadó tény: meghalok. Vártam is a halált, de nem jött. Én nem kellettem neki, de körülöttem mindenkit megtalált...

29 éves koromig szinte mindenkit elveszítettem, aki valamit is jelentett az életemben. A kisöcsém bölcsőhalálban halt meg, anyukám autóbalesetben, apám szívinfarktusból. Meghaltak, mert féltek. Túlzottan küzdöttek az életért és nem fogadták el, hogy el kell távozniuk. Ragasz-

kodtak az élethez, amihez többé semmi közük sem volt.

Én megszerettem a halált, és nagyon sokat foglalkoztam vele. Elfogadtam az elmúlást, a véget, és vártam, hogy engem is megtaláljon végre...

Ha valaki meghalt, azt a szerettei gyászolják, majd mély fájdalom ül a szívükben, hogy az a valaki nincs többé. És ezzel az embernek tovább kell élnie. Vannak, akik könnyebben dolgozzák fel a halált, és vannak, akik nehezebben. Attól függ, hogyan tudták gyászolni a szerettüket. Nekem is nagyon fájt, hogy mindenki meghalt körülöttem, ezért el is döntöttem, hogy én nem hagyok magam után senkit, hogy ne fájjon, ha már nem vagyok. Nagyon szörnyű volt az, amikor megszületett az öcsém és pár napra rá végleg elaludt. Anynyira vártuk már az érkezését, annyira szerettem volna egy kistestvért, hiszen csak egy nővérem volt. Borzalmas volt látni a kis élettelen testét. Apukám és anyukám halálát könnyebben éltem meg, hiszen övelük sok időt tölthettem. De az öcsém halála más volt. Ahogyan jött, úgy el is ment. Iszonyatos volt, elretentő... De más szemszögből mégis csodálatos. Ahogyan elragad és magával viszi a halál.

Szóval visszatérve a családra, 30 éves koromra már szinte teljesen magányos lényvé váltam. Egyedülálló férfiként éltem az életemet egy kis lakásban, a város szélén. Mindennem megvolt, csak családom nem. Valahol vágytam közelségre, szeretetre, társra, de annál jobban meg akartam érteni a megérthetlent, méghozzá a halált. 30 évesen még mit sem tudtam róla, de még mindig nem féltem.

Aztán felmerült a kérdés: Mi lesz ezután? Inentől kezdve különböző vallási eszményekbe ástam bele magamat, hogy megértsem: a halál nem a vég. A Biblia a legtöbb egyház alapja, így ezzel a szent könyvvel kezdtem a kutatásomat. A könyv tanítása: Mennysország és Pokol. Az Isten szerint élők a Mennybe kerülnek, ahol nincs sírás és fájdalom, csak öröm és boldogság. Akik istentelenül élnek, saját vágyaik szerint, azokra a Pokol vár, a tüzzel és kénnel égő tó, ahol sírás és fogcsikorgatás várható. Dante Isteni színjátékában fogalmazódik meg a Purgatórium, ahova azok az emberek jutnak, akik se jók, se rosszak. Az édes középút ugyebár. Nos, én nem voltam vallásos, és nem is hittem ezekben a dolgokban. A Mennyszörzgot túl szépnek, a Poklot pedig túl durvának találtam. A Purgatórium pedig túl kényelmesnek tűnt. Szóval a bibliai feltételezések nem elégítették ki a felfokozott kíváncsiságomat. Ekkor kezdtem el foglalkozni a buddhizmussal. Nagyon szép dolgokat hisznek és cselekednek. Az ő felfogásuk szerint reinkarnálódunk, avagy halálunk után újjászületünk egy másik testben. Legyen az állat vagy ember, ez sok mindentől függ. Ezt is szépnek és jónak találtam, de rájöttem, hogy ez se a megfelelő válasz az én bonyolult kérdéseimre. Tehát a buddhizmusnak sem szenteltem a hitemet. Nekem a halál inkább a véget jelentette, mint a kezdetet. Nekem ez az egész újjászületés túl bonyolult, túl zavaros, és őszintén szólva elég valótlannak tűnt.

32 évesen nem kutattam tovább, megtaláltam a választ: nem létezik túlvilági élet. Egyszerűen meghalunk és vége... Csak nem akarjuk elfogadni. Túl félelmetes, túl hihetetlen az emberek számára, hogy távozni kell. Az emberek félnek elmenni az örök megnyugvásba. Jobb az a tudat, hogy örökké élnek valamilyen más világon. A túlvilágon. Én, Jack Domoroze pedig 32 évesen eljutottam odáig, hogy bizton állítsam: Meghalunk, elalszunk

örökre, és hogy nem almodunk. Nincs túlvilág, nincs reinkarnáció, nem találkozunk halott szellemekkel, nincs semmi. Végzetlet vége halál, a végzetlet vége. A létezés elműtása. Felállítottam az elméletemet, és ebben a tudatban életem a kelem nélkül. A munkámat is ezzel kapcsolatban választottam meg. Először sírkötervező voltam, majd halotti szövegeket írtam. Ez viszont nem volt a legmegfelelőbb munka számomra. Kisebb procedúra után megtaláltam, amire talán mindig is vágytam: halotti sminkes és öltöztető lettem. Imádtam a munkámat, és úgy éreztem, ezáltal is egyre csak közelebb és közelebb kerülök a misztikus halálhoz...

Most 39 évesen erősnék, fiatalnak és boldognak érzem magam, mert nincs több titok, ami ne lenne feltárva előttem. A legnagyobb titkot megfejtettem. Most már nincs más, minthogy jöjjön a legyőzhetetlen gyönyör. Én nem akarok megöregedni, bontat járni, rosszul látni: inkább várom a halált, hiszen nem rossz az, csak a munkáját végzi...

Én, Loren Domoroze zárom e történet sorait, mivel Jack erre már képtelen volt. Elaludt, hogy végleg elmenjen az örök vég birodalmának nyugalamába. 40 évesen. Meghalt, mert meg akart halni. Elég bátor volt hozzá. Sokan örültek tartották elmélete és munkája miatt. Pedig az ő jelszava az lehetett volna: Félelem nélkül. Az ő ereje és bátorsága ad nekem is erőt ahhoz, hogy ne féljek többé. Egy biztos: a csatát mi veszítjük el, de nem mindegy hogy hogyan.

Jack mosollyal az arcán halt meg. Hiszem, hogy rámosolygott a halálra.

Jelige : Boldogság

SMS-versek

A szerelem hangjai

(Több rövid vers Szerelmemnek)

Az égre nézek, elképzellek,
Erősen érzem: gyönyörű az élet.
Kinyílnak tavasszal az egek,
S lobbantanak sok-sok szerelmet,
De az örök megmarad.
Karomban ringatlak!

...

Csak rólad álmodom, izedre szomjazom.
Nagyon jó veled!
Te testemet öleled, hangoddal simogatsz,
Ajkmakat csókolod,
S e varázslattól érzem:
Teljesen Tiéd vagyok.

...

A nap kisüt, patak csordogál,
Virág nyílik,
Az ég derűs, a madarak énekelnek,
Illatoznak a mezők,
Szemed tisztán ragyog,
S látja szívemet,
Mennyire boldog vagyok.

...

Csak múlik az idő...
Az emberek öregszenek,
Nevelkednek, majd nevelnek,
Felednek.
Akármilyen történik, egy biztos:
A szerelem örök marad,
Mely benned s bennem meg nem szakad.

...

Oly gyönyörű, ahogy a napsugár
Áttörve felhőkön
Megkeresi ajkaid lágy ívét.
Én is ezt teszem.
Repülök feléd, semmi nem állíthat meg.
Ajkaid kereselem, s tudom:
Meglelem!

...

Csak egy porszem vagy a nagyvilágból?
Lehet.
De akkor a nagyvilág egy óriáskagyló
És Te egy tündöklő igazgyönggyé váltál.

...

Megszülettél Te lány,
Mint a csodás szivárvány.
Tüzes árnyalataid befonják vágyakozó testem,
Fekszem, s élvezem, ahogy szépséged vakít.
Ne engedj el soha!
Ölelj, Kata!

...

Végtelen óceán

Nélküled olyan vagyok,
mint egy üres hajó,
amely bizonytalan kering
a végtelen óceánon,
nem találva célját.
De itt vagy nekem,
s ezért nincs olyan vihar,
mely a mi szoros őszinte
összetartozásunkat megzavarná.
S ha felhős az ég,
én akkor is szeretni foglak,
mert tudom: újra rám mosolyogsz majd
napsugaraddal.

Büszke szív

Felemelt fővel járok az utcán,
 Irigykedhet rám a világ,
 Mert a leggyönyörűbb az én babám,
 Ő a legillatosabb virág.

Tökéletes vagy nekem,
 Bármit megteszek érted,
 Feláldoznám vérem,
 Mert Te megérdemled.

Büszke vagyok kapcsolatunkra,
 Büszkén térek nyugovóra,
 Büszke vagyok szerelmedre,
 S hogy engem szeretsz örökre...
 Büszke, büszke, büszke...

Találkozás

Ez a valóság? Vagy álmodom?
 Nem tudom, mi van velem.
 Egyfolytában csak Rád gondolok.
 Mindenem Rólad szól, lángolok.
 Ha nem vagy velem,
 Félelmetesen hiányzol.
 Te vagy a szívem választottja.
 Megőrülök érted, Nemcsak Kata!
 Amit most érezni fogsz,
 Soha el nem feledelek.

Tisztán, őszintén, mélyen
 Szeretlek.

Minden gondolatom

Ülök az ágyamon, s megint rád gondolok,
 De ez már nem is csoda,
 Hiszen ezzel mindig így vagyok.

Várom, hogy végződjön a nap
 Azzal, hogy este újra hallhatlak.
 Úgy érzem, minden perc elvesztegetett,
 Mikor nem lehetek veled.

Minden mondatomban szerepelsz,
 Kihagyni nem tudlak.
 Az orromnál fogva vezetsz,
 Pedig itt sem vagy.
 Talán tudat alatt.

De én élvezem, s hagyom magam.
 Úszom a boldogság tengerében.

Amit érzek: örök szerelem.

Boldog ünnep

Ünnep?

Talán kifejezzük szeretetünket,
 Vagy csak üres játék,
 Melyet színlel a sok érték?
 Lehet ez is csak üzlet,
 Megajándékozni szeretteinket.

Talán...

Nekem mást jelent.

Boldogsághoz juttatni kedvesed,
 S látni, ahogy örül, érezni, ahogy ölel,
 A haragból felenged szíved.

Rájössz...

Ez a szeretet,
 S ettől lesz boldog az Ünnep.

Jelige: Doxon Para

Jó napot!

Jó napot, rögtön jövök. Csak elkészítem gyorsan a statisztikát, aztán elkezdhetjük. Én jobban szeretem a számokat, mint a szavakat, maga nem? Nem azért, mert pontosabbak – bár azt is szeretem bennük –, hanem azért, mert náluk biztos lehetek, hogy ugyanazt látjuk. Annyi félreértés van az életben, hogy nem igaz, és azok többsége abból származik, hogy egy dologra nézve az emberek különböző dolgokat látnak. Ja és azért sem használom szívesen a szavakat, mert nincsenek saját szavaim. Mindig valaki más nyelvén kell beszélnem. Volt persze nekem is saját nyelvem régen, gyermekkoromban. De akkor is jobban szerettem a számokat, a kiszámíthatóságuk miatt.

Még egy pillanat, aztán kész. Ja és köszönöm, hogy el tetszett jönni hozzám. Ezt mindig vagy elfelejtem, vagy annyiszor mondom, hogy már unják. Ha kell, szóljon, megismétlem. Van kedvenc száma? Nem úgy értem, hogy szerencsét hozó szám, hanem

egy szám, ami egyszerűen tetszik. Amit szívesen lát, ami kellemes érzést kelt magában. Amire törekszik, ha például felmegy egy lépcsőn – talán kihagy maga is néha egy lépcsőfokot, hogy kijöjjön ez a kedvelt szám a végén. Igaza van, ha azt gondolja, hogy rosszul mondtam. Természetesen azért szeretjük a kedvenc számunkat, mert azt hisszük, szerencsét hoz. Különben semmi értelme nem lenne.

Csak úgy szeretni én sem tudok. Ugyanaz lenne, mint ha csak azért elolvasnék egy könyvet, mert jól írták, úgy értem, nem a tanulás miatt.

Azonnal megnézhetjük. Nem baj, ha nem ülök? Ülök én eleget egyedül. Nem szeretek feküdni, ha nem alszom – az alvásról is kellene beszélni, de várjon –, és ha állok, nem jut eszembe semmi. Mindig arra kell gondolnom, hogy ez hogy nézhet ki: állok, egy kicsit elmozdulok, elbizonytalanodom, megállok, állok. Ez a szígyenletes kép annyira foglalkoztat engem, hogy nem jut eszembe semmi. De most magával vagyok, zsúfoltabb a kép, állhatok. Ja és nem kérdeztem még, jó-e, ha most csak a saját dolgaimról beszélek, majd később persze minden másról is szívesen, de ugye készültem ezzel a sta-

tisztikával, kár lenne érte, ha nem nézné meg senki alaposan, úgy értem, nem feltétlenül hosszú ideig – tudom, senkinek sincs ideje másokkal foglalkozni, az nem bűn, hanem tény – , de mindenesetre a megértés szándékával.

Nézzük akkor. Első eredmény: a nap hossza nem állandó érték, hanem változó. Idén a leghosszabb nap január 7-e volt, vasárnap. Emlékszem rá. Azt hittem, soha sem lesz vége. Második: óránként átlagosan három vizsziatérő gondolat, abból egy sürgös (ami sajnos nincsen kijelölve, tehát nehéz felismerni). Harmadik – vagy túl gyorsan haladunk? Én ráérek, csak azt nem tudom, magával mi a helyzet. Na jó, szólíhat, ha nem jó így. Jó? Harmadik: az igénybe nem vett szeretet hétszer olyan tartós, mint a felhasználott. Ez szerintem fontos.

Most megállok, hogy reagáljon.

Mondja meg, meglepik ezek a számok? Vagy talán másképpen látja? Mindenesetre érdekesek, nem? Úgy értem, iránypontul szolgálhatnak. Mert mindegyik türelmet követel tőlünk. Sok türelmet. Ja de éppen azt mondtam, megvárom a maga reakcióját, bocsánat. Nem szeretném, ha elfogyna a türelme! Ellenkezőleg – abban reménykedem, hogy legalább egy rövid időre elfelejti a millió fontos dolgát, és rám figyel egy picit. Illetve a statisztika,

arra gondoltam. Tessék, hallgatok.

Tessék. Hallgatom.

Tessék.

Mondja. Figyelek.

Tudtam! Most az a játék, hogy nem mondasz semmit. Én beszélek, mint a hülye, és te nem mondasz semmit. Provokálsz engem, ugye? „Kibirja, ha nem mondok semmit?” – erre gondolsz. Rendben, válaszolok: nem bírom ki! Unom, utálok! Már tudom a következő gondolatodat is: „Hi-hi, azt hiszi, létezem – de nem létezem én, senkivel sem beszél, és senki nem mondhat semmit.” És ha te nem létezel, te barom, akkor velem mi van? Valami megerősítés azért kell – gondoltam, hogy majd a statisztika adja, de azt most kidobom, ha nem érdekel.

Addig jó neked, amíg a kedvedért létezem – de ha megszűnök létezni, akkor már egy kicsit kevésbé lesz kényelmes ez a gögös pózod! Akkor könyörögni fogsz, ne hagyjalak így, de akkor már késő lesz! Fontold meg, mit csinálsz! Mondok még egy számítást a statisztikámból: egy plusz egy egyenlő kettő, de kettő mínusz egy egyenlő nulla! Hallasz? Istenem, mondjál valamit!

Várom.

Én ráérek. Figyelj, csak két lehetőség van. Vagy igazam van, akkor visszajössz.

Vagy nincs igazam, akkor tök mindegy, nem ér semmit az egész. Itt leszek. Gyere, ha tudsz. Addig lefekszem aludni.

Szia. Türelmesen várlak.

Jelige: Égető

Vajda János hagyatéka

Legény az élet csapzott magány,
Zsebre dugott kézzel megöregszik lassan.
Ittas ősz fejével csavarogni jár.
És nem veszi észre ha fején a halál köve koppan.

Százával járnak fel a lelkek dűnnyögni az éjszakában
Mindenki kapott egy csillagot.
Szalad az élet ezer szerelmes,
Ezerszer legyetek boldogok!

Csak én maradtam itt
Minden mesének nézésétől messze
Kikopott szerelemmel fülelt szívemben a hit
Fülelt minden neszre

Szerettem volna megszűrni a csendet
S hallani a szél zuhogását
Visszaálmodni néhány furcsa estét
Látni hosszan Ginám kacagását.

Ám agyamban közben templomot épített a fájdalom
Véremben imára gyűltek a sejtek
S észrevettem, hogy egyetlen gyóntatóm
Nektek írni embereknek.

Ha kell sziklába vésem kővé vált gondjaimat,
A kemény Kárpát bérceiben
Hol megkoronázták kis országomat
Hogy öklével itt magyar ember szántsa majd a földet,
Hogy eszével támadók bilincset egyként lerázza,
S hogy magyarnak magyar sose legyen átka!

De én most egyedül vagyok
A magánynak gúnyban gubbasztó mosolya rajtam
Szivárvány voltam, nyugodt nagy gyerek,
S most rekedtes hangon mondom - megöregedve:
Te ird meg legjobb verseimet
Jövének nagy nemzedéke!

Zsebre temetett kezekkel

Betűálom jön homlokomra
Száll a szélben, homok-
dombra
Hentereg az avar alatt,
Mégfutottam az utamat.
Ég kék létbe elmerül
Árván nevetve hegedül
Szél füttyül a szívemben:

Kereszttelen hideg télen
Fejfám elé leterdeltem
Mély alázat gyenge mag
Félelemtől nyíló nap,
Harcoltam én is, véretem
Csapra verem az életemet
Csorba borral eliszom
Az eszemet elhagyom
Zsebre temetett kezekkel
Leecsukódott nagy szemekkel.

Fekszem fegyelmezett ha-
lomban,
Halálfall bélelt fadobozban.

Később

Később az érzéseim ter-
tek
Rólad
Kicsiny fénnel fogytam, mint
a
Gyertya
Körülöttem ragyogások le-
begtek,
Míg én ráborultam egy öreg
Asztallapra...

Hiszekegy

Mit ér a szó, ha hívője nem hisz?
Mit ér a gondolat, ha prédikátora galamboknak prédikál
Mit ér a csókos száj, ha nem csókolhat?
Mit ér a szerelem, mely kettőnk közt koldulni jár?
Mit ér a sír, ha siratója nincsen?
Mit ér a halál, ha itt lenn a földön nincsen, aki boldogságra vár

De hiszem, hogy eljő a tavasz,
És eljő újra a tél.
És eljön minden reggel a kikelet.
És elszállnak a gondok a zord idő felett.
Hiszek a tiszta művészetben.
Hiszek az ész hitében.
Veletek szeretnék hinni az életemben

De jaj! A gyermekkoron túl mi lakik?
Kisház? Otthon, család?
Nászútból font örök reménység?
Nem. A gyermekkoron túl sem lakik kikelet.
Mindenki úgy él amint legszebben lehet.

Felnőtten már mások a gondok
Mások az érett emberi kények.
Kedvünk szerint ember, sosem repülhetünk.
Játszani, játszani kéne.
Boldog családot, gyermeket
Életet ontani, játszani kéne:
De Embert játszani legnehezebb!

Jelige: Két slukk között

A magányról

A gimnáziumban egyszerűen nem találta a helyét. Lődörgött négy évig. Igen jó tanuló volt, de korrepetációra sem ment hozzá senki. A szünetekben egy sarokban húzta meg magát. Négy éven keresztül bujkált a többi gyerek elől, lement néha a büfébe, mintha valami dolga lenne. Nem ismerte senki, és ő sem ismert senkit. Sok osztálytársa még a nevét sem tudta, hát még más diákok. Néha fél füllel hallotta, hogy hol volt buli, ki kivel van együtt, de mindez olyan távolinak tűnt. Mikor vége volt az iskolának, igyekezett legelsőként kilépni a kapun, nehogy még az utcán is keresztülnézhessenek rajta.

A „többiek”. Csak így emlegette őket magában. Még csak nem is gúnyolták, bántották. Pedig másokat, akiket szintén kizártak a nagybetűs iskolai életből, legalább bántották, beléjük rúgtak és ezáltal egy idő után megtalálták a helyüket, a saját csoportjukat, barátaikat. Róla egyszerűen nem vettek tudomást. Hangját mindössze annyiszor hallották, ahányszor a négy év alatt felelt. A tanárokkal sem volt semmiféle kapcsolata. Egy szakkörre sem mert elmenni, elég megalázkodónak érezte a tanítási időt is.

A szülei nem tudták, hogy egyetlen gyermekük magányos. Hétfévenként aliből eljárt otthonról moziba vagy csak ült valahol és olvasott. Szülein kívül semmilyen szintű emberi kapcsolata nem volt. Azon, hogy ő maga mennyire felelős ezért, nem gondolkozott. Így van, így lesz és kész. Ugyanígy a többieket sem érdekelte ő. Az első egy-két hónap után már a legteljesebb természetességgel néztek át rajta. Nem emlékezett rá, vajon hol volt az a pont, amikor kikapcsolta, elnémította maradék önbecsülését is, és azt játszotta maga előtt, hogy nem érdekli helyzete. Inkább megpróbálta természetesenek venni, még a többieket sem hibáztatta (ami nem sikerülhetett maradéktalanul). Lá-

adni sem lázadt tehát megint. Nem mert szembenézni életével, nem magával. Mélyen, legbelül szenvedett, teljesen megsemmisülve érezte magát. Ezt a tudathasadásos állapotot mutatja az is, ha nem érdekelte, akkor miért bujkált a szünetekben, ment szinte futva haza, játszott a szülei előtt, egyszerűen miért szégyellte? Így lett szájalmas mindenki, valójában még a saját szemében is.

A magányban talán nem is az a legszörnyűbb, hogy a világban egyedül van az ember. A világgal az egyedül-harcot, a helytállást még el lehet viselni. Nem. A magányban a saját gondolatainkkal, belső világunkkal való egyedüllét, a kérdések, amiket senkinek nem tehetünk fel, és az önmagunkkal való szembenézés külső segítség, barátok nélküli lehetetlensége a legborzalmasabb. Ő, hány-szor tör rá mindenkire a mélyből felszabaduló, marcangoló igazság képek, kérdések formájában. A lehető legelviselhetetlenebb igazság ez, mert saját magunkról szól, rólunk mondja ki a kimondatlant, és nem hallgat el. Hányszor menekült ő is az olvasásba, a tévészésbe, a tanulásba, valamibe ezek elől a démoni vagy tán isteni hangok elől. De éjszaka, mikor álmatlanság gyötörte (ami egyre gyakrabban fordult elő), teljes súlyával szakadt rá magamagára, nem volt menekvés. Csak úgy sugárzott róla ez a belső nyomás. Ezért kerülték el mások úgy, ahogy az állatok vetik ki maguk közül a beteget. Nem valami megbeszélte módon tették ezt, egy másodpercig sem zavarta ez senki életét, gondolatait, érzelmeit. Eddig csak átnéztek rajta, valakinek talán még eszébe is jutott, hogy szegény, ennek senkije sincs, és nyelvórán - mikor csoportban kellett dolgozni - bevonták a munkába. De most már ez sem volt többé. Végül is lehet bárkit hibáztatni, hogy így tett? Az vesse rájuk az első követ, aki magára venné egy ilyen ember lelkivilágát a hihetetlen belső indulataival, amiket lefojt, és olyan, mint egy időzített bomba, vagy a vívódásaival, a lelki tusájával csak úgy, felebaráti szeretetből, hisz nem egy barátról van szó...

Hallgatag, néma magányában rendkívül jó megfigyelő vált belőle. Nyitott könyv volt neki

minden gesztus, hangsúly, ahogy járt és állt. Átláta a kapcsolatokat, egy pillanatszerűen a követhetést a "baráti" társaságok bizonyos belső rendszereiből. Amit látott, az tisztította az embereket közül. Ő azt látta, amit a többiek nem mertek bevallani maguknak, hogy gyakran mennyire felszínesek úgynevezett barátságaik, üresek kapcsolataik, ők maguk is. Néhány iskolai bulira elment, tisztán vizsgálati céllal. Űlt egy sötét sarokban és figyelt. Itt aztán mindent lehetett látni! Utálva, lenézve, de ördögi vonzalommal nézte a többieket. Lenézte őket megalázódásaikért, átlátszó lelki játszmáikért, számára állatias hierarchiájukért, ugyanakkor a lelkét is eladta volna, ha csak egy percre is, de tagja lehetne egy körben álló, a semmiről beszélgető, röhögcsélő és puszizkodó társaságnak. Megfigyelte az emberi fajt, és sem elszakadni, sem beilleszkedni nem tudott közé.

Aztán egyszer csak beköszöntött a várva várt pillanat, szenvedései vége, amiről négy éve álmódott, az érettségi, a gimnázium vége. Felvették valami egyetemre, a szülei büszkék voltak rá. Egy kicsit csodálkoztak, hogy a szalagavatón gyermekük, akinek annyi barátja van, hiszen hétvégenként mennyiszert volt el és jött haza sokszor éjfél után, egyedül kóvályog, míg mások kis csoportokban izgatottan rohagálnak. Ugyane a ballagáson. Ő mindkétszer rosszulre panaszkodott, aztán elindult a bankettre, majd valami moziban vagy kocsmában kötött ki. Elmúlt a nyári szünet, és kezdődött az egyetem. Itt még jobban megrémült a sok embertől, akiktől őt egy fényév választ el. Mindegyiknek rengeteg barátja, ismerőse van, gondolja ő. Az emberek szerelmeikkel, barátaikkal, ismerőseikkel, rokonaikkal számára kusza, itt-ott összeérő rendszert jelentenek. Neki ez a világ, és ő nincs benne ebben a kusza valóságban, ő itt áll magányában, senkije sincsen.

Vége a gimnáziumnak, de most döbben rá, hogy oda legalább tartozott, ha csak annyira is, hogy oda járt be nap mint nap négy évig. Most sem képes szembenézni magával, hanem feladva maradék

önbecsülését, tartását, délutánonként minden cél nélkül bejár volt iskolájába és leül a délután bennmaradottaktól nem távol az aulában. Néha, ha merő véletlenségből mellésodródna, megpróbál bekapcsolódni a beszélgetésbe, valljuk be, kevés sikerrel. Általában kurta válaszokat kap, ebből megérti, hogy ne szóljon bele, de azért még ott ül tovább, mintha időre menne valahová, és kár lenne előbb elindulni, mert akkor csak állhatna ott az utcán, azt meg minek, ha az ember ülhet itt. Mikor kezd az iskola teljesen kiüresedni, akkor indul hazafelé.

Azoknak, akikkel próbált kapcsolatot teremteni, köszön. Ilyenkor azok rendszerint elfordulnak, nem figyelnek oda, vagy alig hallhatóan köszönnék vissza. Ugyanúgy kerülnek, mint régen az osztálytársai. Sőt! Nekik nem az osztálytársuk, irtóznak tőle, mint egy leprástól. Mintha magányossága ragályos kör lenne. Azért megtűrik az iskolában (ahogy a beteg koldust régen a városokban). Senkinek semmi köze nincs hozzá, neki sincs senkihez. „Hadd járjon vissza, majd beleun” – gondolják. Végül egyszerűen már nem vesznek róla tudomást. Ő is kezd lassan elmaradni délutánonként, egyszer aztán nem jön többé. De a többiek már ezt sem veszik észre, nem osztl, nem szoroz nekik, mi van vele. Megtálálta végre a társaságát? Ugyanilyen magányosan lödörög az egyetem folyosóin? Felakasztotta magát? Nem tudni, és nem is érdekel senkit.

Egyik délután visszamentem a régi a gimnáziumomba találkozni egy barátommal. Kimentünk, elszívtam egy-két cigit. Űltünk kinn és beszélgettünk, mikor kijött valaki, aki már előző évben elballagott. Eszembe jutott, hogy az előbb benn láttam, ott Űlt egyedül. Csodálkoztam is, mit keres itt, hiszen amennyire elő tudtam kotorni néhány képet az emlékezetéből róla, mindig egyedül volt. Miután elment, megkérdeztem a barátomat, vajon mit keres itt, hiszen senkit sem ismert. Most sem, válaszolta a barátom. Szar lehet, állapítottam meg. Erre a barátom mondta, hogy nagyon sajnálja szegényt, de nem érdekli, van elég gondja neki is. Elgondolkoztam egy kicsit, csak annyira, ahogy az ember két slukk között szokott. Utána helyeslően bólogattam, és folyt tovább a beszélgetés.

Delige: Mercurius

Csukva szemem...

Csukva szemem
 lángot terem
 ma ez a susogó éjszaka
 Szép a kezed
 számra teszed
 megbűvöl arcod mosolya
 Vérzik sebed
 sírok veled
 s már bennem is remeg a fájdalom
 Ajkad meleg
 csókot rebeg
 hangtalanul terülök el az ágyon

Nem merem

Nem merem leírni, csak kinevetnél
 Cáfol a papír, csúfol a remény
 Örök vicc tárgya vagyok, már látom
 Hát ennyit jelent neked az álom?

Mindig dicsérlek, te meg csak hallgatsz
 Így van ez, hiába, te sosem szavalgatsz
 Szemeid mögött rejtélyek borzonganak
 De lehet, hogy így csapsz be, így tűnhetsz okosnak.

Lehet, hogy bolond vagy, nem nagyobb, mint én
 Mégsem hagyhatom abba, te vagy vággyal telt zeném
 S ha ez neked móka, kacagás, ám legyen
 De én tudom, hogy hívják: ez a szerelem.

Mit tegyek?

Mit tegyek, ha álmodom,
kőpárnás, hideg ágyakon,
betakar a félelem.

Ha a sötétben suttogok,
nem hiszem, hogy hallhatod
e rémült, összetört szavakat.

És ha mégis ezt teszed,
mondd hát, mért nincs felelet
a kegyetlen, jéghideg szájakon?!

Ha sírok, a könnyem lecsurog,
csöpp arcomon kuporog
leesni reszket, fél szegény.

Gyakran, ha fekszem az ágyamon,
örjögve ráz a fájdalom,
s fagyos csókja undorít.

Olykor a szívem, mint az őzike
a fűben lapul, résnyre
nyitott dobogással.

Fülel az éjbe,
a túnt reménybe
vetve vágyát, mely szabad.

És ha nem hall semmit, egyszer majd megáll,
egyet se gondol s tovaszáll
csöppnyi lelke, a réveteg.

Telige: Kiara

Keserédes Tatjana

A tavasz ismét felébredt hosszú álmából. Napsugarak játszottak a házak ablakain, a madarak csiripelésükkel tették színesebbé ezt a gyönyörű napot. Délután két óra körül lehetett, mikor Tatjana kihajolt szobája ablakán, hogy bőren is érezhesse, amint a napsugarak táncot járnak. A napsugár, a tiszta levegő, a madarak zenéje rabul ejtették, így úgy döntött, kimegy a természet lágy ötére. A folyópartra ment, hiszen az volt a legkedvesebb hely, ahová bármikor mehetett. Élvezte, ahogyan hosszú, aranyszőke hajával játszik a szél, és ahogyan a Nap körülöleli testét. Egy-két órát üldögélt a folyó partján, ami most is – mint mindig – gyönyörű volt. Szerette nézni a víz tükkrét, melyből a parti házak tükröződtek vissza. Néha egy-egy követ is behajított a vízbe, s csodálatlan nézte, amint a kő belemerül. Ilyenkor ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy ő is a vízbe vethesse magát s megtudja mélységének titkát. Imádott a parton üldögélni, ha tehetette, minden szabad percét ott töltötte. Hol a part szépségébe feledkezett bele, hol a kutyák csaholása, az emberek beszélgetése keltette fel ábrándos szívét. Volt, hogy sétált, énekelt vagy olvasott, de legjobban álmodozva szerette nézni az égen vonuló felhőrengeteget. Szerette a természetet, ahogyan leveti téli takaróját és mély álmából újraéled, majd ismét elszunnyad, ha eljő az ideje. De most a fák újra rügyezni kezdenek, a Nap is melegb sugarakat küld az ébredező természet felé.

Tatjana amolyan romantikus ember volt. Megesett, hogy még este is a parton volt, és nézte a víztükröben megcsillanó Holdnak ezernyi csillagtársát, kik nézték ott magukat egy éjen át. Boldogság öntötte el gyermeki szívét, bármikor is volt ott.

Nem szeretett otthon lenni, mégis ideje nagy részét szerény kis házukban töltötte. Nem volt valami nagy palota, mindössze két kis szobából állt. A ház ajtaján belépve volt a kisebbik szoba, mely a konyha is volt egyben. Ez volt Tatjana szobája. Ebből a kis helyiségből nyílt a nagyobbik szoba, mely kicsinek tűnt a sok bútor miatt, ami bele volt zsúfolva. Ebben a szobában lakott az édesapja – aki hogy is mondjam – nem volt egy kedves ember. A kis házhoz egy aprócska virágoskert is tartozott, amit Tatjana gondozott rengeteg odafigyeléssel és törődéssel. Tatjana hazave-tődött négy óra körül és elkezdte készíteni a vacsorát. Nem volt valami őstehetség, ami a főzést illeti, de mindig össze tudott dobni valami chetót. A mai specialitás krumpliszeszta lesz – gondolta magában. – A hét öt napján mindig ez volt. Az igazat megvallva nem is tudott mást jól csinálni. Ezt is édesanyjától tanulta, aki sajnos idejekorán meghalt. Édesanyja halála óta nagyon csendessé, visszahúzódtá vált. Tekintetével, mozdulataival próbálta kifejezni érzéseit. Tehát nekilátott a krumpli pucolásához, amit tegnap cipelt fel a pókokkal és csótányokkal teli pincéből. Mikor már mindent előkészített, elkezdte csinálni a specialitását, ami most se sikerült túl finomra. Mihint kész lett, megkóstolta, majd grimaszokat vágott. Sebj, a következő jobb lesz – ezzel vigasztalta magát, majd szépen megeritette az asztalt, s ágya szélére leülve várta haza édesapját. Fáradt volt, s elnehezedett szemére hamar álmom települt. Mikor felkelt, apja már ott-hon volt, az asztal melletti széken ülve pipáz-gatott, mint máskor is, mikor egy nehéz nap állt mögötte. Zömök testalkatú, komor férfi volt, szigorú tekintettel, gondterhelt arccal. Felesége halála óta az ivásnak adta a fejét, s nem volt egyetlen nyugodt perce sem az em-bernek, ha az ő társaságában kellett lennie. Szó ami szó Tatjana rettegett tőle, ezért is vá-lasztotta inkább az otthonlét helyett a csendes

nyugodt természetet, mely úgy fonta
le a szőnyegre, mint anya a csecsemőt köré.

Levegőt szívott a városból, melyet apja
szelíd, megmogós hangja szabdalt meg. A
szőnyegre bólogatott, szóra nem mert, ne-
m is a lábáig halhó legyven. Apja pipázott tovább,
majd egy hirtelen mozdulattal felborította
a szépen megterített asztalt és dültől elvő-
rösödve kiabálni kezdett:

- Elegem van belőled, te mihaszna
cafka, te anyaszomorító senkiházi. Lány
létedre még főzni sem tudsz? Ezt érdem-
lem? Egész nap halálra dolgozom magam,
és te krumplicisztát mersz elém rakni te,
riherongy!

A lány szemébe könnyek szöktek,
ennek ellenére elkezdte összeszedni az
eltört tányér darabjait. Félelemtől reszket-
ve takarított, s bízott benne, hogy ma már
nem lesz több vita. Könnyei záporában és
gondolataiban elmerülve mosta fel a pad-
lót, amikor az apja kegyetlenül elkezdte
útni törékeny testét. Tatjana jajongott, zo-
kogott, de ez sem hatotta meg a férfi szí-
vét, aki ennek öröme egyre nagyobb
csapásokat mért lányára. Egy idő után
megunt a és mintha mi se történt volna,
bement a szobájába és ledőlt az ágyára
aludni. A lány sajgó fájdalmai ellenére
folyatta a takarítást, s egy cseppet sem
lepődött meg apja viselkedésén, hiszen
nem ez volt az első eszt, hogy így hely-
benhagyta őt.

Amint készen lett a takarítással,
vállára terítette kendőjét, hogy elrejtse
esuf sebeit, majd elindult a partra, hogy
megnyugtassa egy kicsit háborgó szívét.
Odaérve a fűbe heveredett s könnyei zápo-
rán át bámulta az eget, mint aki onnan vár
valamiféle gondoskodást, törődést, védel-
met. Elszunnyadt, belefeledkezve, hol is
van tulajdonképpen. Fél órát szunyókált
csak, s felkelve ismét könnyekkel telt meg
tengerkék szeme. Nem akart még haza-
mennni, inkább hallgatta a folyó zúgását, s
nézte, amint az est leszáll a nyugodt város-
ra és az ő nyugtalan szívére. Hirtelen egy
kedves hang szólt hozzá:

- Kisasszony! Mondja, miért sír egy ilyen
gyönyörű estén? - A kedves hang egy kedve-
srac ajkáról hangzott, aki nem volt túl magas,
amolyan átlagos fajta volt, hosszú barna hajjal
és barna szemekkel. Tatjana félszegen vette
szemügyre a fiúalakot.

- No mondja, mi bántja úgy a lelket?
szólt ismét a fiú. A lánynak újra könnybe lá-
badtak a szeméi, és lehajtott fejjel egyetlen szo-
nélkül sírt tovább. A srác gyengéden simogat-
ni kezdte Tatjana haját, majd magához ölelte s
szótlanul hallgatta sirását. Tatjanát meghatotta
a viselkedés és biztonságban érezte magát az
ismeretlen karjaiban. Ettől a naptól kezdve a
lány szívében lángra gyúlt a szerelem, s bold-
ognak érezte magát, bár még mit sem tudott a
titokzatos férfiről. Másnap is kiment a partra
még lelkesebben, mint eddig valaha, s várta a
titokzatos fiút. Éppen belemerült gondolataiba,
amikor valaki megérintette a vállát. A srác
volt az. Az idegen fiú, akit nem is ismert, de
már szerelem emészette szívét iránta.

- Leandro a becses nevem - törték meg a
csendet a férfi szavai. - És az ön szépséges
mivoltához is tartozik név? - kérdezte érdek-
lőddően a lány szemébe nézve.

- Tatjana - nyögte ki félszegen a lány.
Leandro látta, hogy Tatjana nem valami be-
szédes, így ő kezdett el mesélni magáról, hogy
miféle szerzet is ő, honnan jött meg ilyenek. A
lány csüngött minden szaván, és azt kívánta,
hogy ez a pillanat örökké tartson. A srác nyi-
tottsága megnyitotta Tatjana száját is, s me-
nentől kezdve ő is bátran beszélt magáról a
felszabadultan nevetett. Minden nap akarva
akaratlanul is összefutottak a parton s szépen
lassan egymásba is szerettek. Tatjanát teljesen
birtokába vette a szerelem. Nagyon boldog
volt és már-már bizsergető érzés fogta el, ha
csak a srác közelében lehetett. Egy hidegebb
tavaszi estén a zuhogó eső ellenére is a partot
járta. Az eső nagy cseppeket hullatott az ég-
ből, mintha keserves bánatában sírna. Tatjana
élvezte a lágy esőt, mely vad táncot járt a víz
habjain. Valaki hirtelen befogta a szemét, és a
lány szíve egyre csak hevesebben és heveseb-
ben dobogott. Leandro volt, tudta jól. Ki má-
is lehetett volna?

Ott álltak a víz partján a zuhogó esőben. Leandro mélyen Tatjana szemébe nézett, majd egy esőket lehelte a lány eső áztatott ajkára. Ez volt a kezdet. Ettől kezdve minden szabad percüket együtt töltötték, és a srác odaadón tiszta szívből szerette a lányt. Igazán boldognak mondhatták magukat, hiszen hosszú boldogtalanságuk után együtt találtak rá a közös boldogságra.

Egyre jobban és jobban megismerték egymást, így Leandro elszánta magát, hogy feifedi otthonát a lány előtt. Egy kis padlásszobában lakott, szegényes környezetben. Mindeztidáig a fiú nem akarta, hogy Tatjana lássa, milyen szegény is valójában. Egy napon végre Tatjana elmehetett a fiú lakhelyére. Macskaköves úton mentek egy jó darabig, majd poros földúton folytatták útjukat. Egyszerre csak egy ócska bérházhoz értek, amolyan ómódi társasházféléhez. Beléptek a korhadó fapadlással s egy ütött kopott létrához értek, ami a padlásra vezetett. Rozsdás volt és kopott. Látszott rajta, hogy az idő már igencsak megviselte.

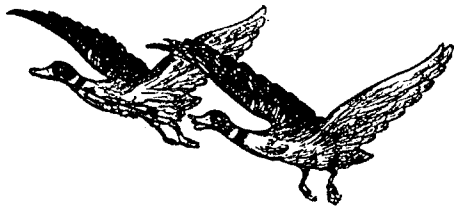
– Erre fel, gyere csak – szólta Leandro szerelmének. A lány szóltalanul követte. Beléptek a tágas padlástérbe. Hatalmas üres tér tárult Tatjana szeme elé. Itt-ott egy-egy pókháló éktelenkedett. A padlást jobban megvilágított részén egy festőállvány volt, körülvéve festékekkel és mindenféle ecsettel. Odébb egy szakadtabb kanapé volt a sarokban. A fal mellett mindenütt szebbnél szebb festmények álltak. Tehát kiderült: Leandro festő. Tatjana ámulatában szólni sem tudott, némán hallgatta a fiú beszámolóját a festményeiről. Aztán leheveredtek a kopott kanapéra és átadták magukat a szerelemnek. Ezen az éjszakán

Leandro szefont s megpecsételték szerelmük csókjalatos éjszakái töltötték együtt.

Leandro és Tatjana ettől kezdve boldogabb lett, bár semmi sem ment úgy, mint azt előre elgondolták. Együtt akartak maradni örökké, egymást akarták segíteni támogatni. Leandro szegény volt, nem tudott megélni a festményeiből. Tatjana pedig állapotos lett, s az anyaság boldog perceit boldogtalanul élte meg. Kilitástalanná vált az egész jövőjük, mígnem Leandro felfedezte valaki és állást kínált neki egy külföldi városban. A döntés nehéz volt, hiszen neki ott volt Tatjana, érkezendő gyereke, ugyanakkor a szegénysége is. Hosszú meggondolás után azonban mégis a meggazdagodáshoz vezető utat választotta: elutazik, és talán soha nem tér vissza kicsiny városába.

– Szóval elmész? – habogta a lány könnyei záporával küszködve. Eszébe jutott a sok szép emlék és csodálatos pillanat, amit Leandro szerzett neki. És most úgy tűnt, mindennek vége. Leandro elmegy és ő itt marad. Úgy érezte, hogy minden emlék, minden boldog óra, amit a fiúval átélt, egy szobában van, amelynek az ajtaja most bezárul és talán soha nem nyílik ki többé. Épp ez az, ami érzelmi vihart okozott a szívében. Tatjana könnyeibe temetkezett. Leandro gyengéden megsimogatta a lány hófehér arcát, majd hosszan csókjaival árasztotta el. Majd szóltalanul felvette a csomagját és elindult hosszú útjára. A lány csak nézte az egyre tovatűnő alakot, aki most elmegy és itt hagy egy összetört szívet.

Leandro tehát végleg kilépett Tatjana életéből. Az élet ment tovább. Ismét szótlanná, csendessé és visszahúzódóvá vált. A partban sem lelta már örömet, és a madarak csicseregése se tette már őt boldoggá. Csak egyetlen állandó társa volt, aki élete végéig elkísérte őt, aki nem volt más, mint a magány.

Jelige: Neophylis

Az egyik legcsodálatosabb ember

Első perctől kezdve éreztem: olyan, mintha a testvérem lenne. Feltűnt, hogy legalább olyan óriási anomáliákra képes, akár jómagam. Láttam az ongyilkosság határán éppúgy, mint boldognak. Mindent összevetve egy vergődő lélek, aki nem találja magát a nagy világmindenségben. Aki keresi a HELYES utat, de nem találja azt.

Mikor megismertem, nem tudtam eldönteni, szeretem-e. Aztán idővel megértettem a fájdalmát. Nyomorult módon kezdődött (és folytatódott) az élete, más ember - azt hiszem - csak a töredékét éli át annak a töméntelen szenvedésnek, ami neki kiskölyök kora óta osztályrészül jutott.

Buddha szerint a világ csak fájdalomból áll. Születünk, megbetegszünk, megöregszenk és meghalunk. Ahhoz, hogy igazi boldogságot érezzünk, meg kell szüntetnünk a fájdalmat és a vágyat. A Dalai Láma: A boldogság művészete c. könyvében azt írja: „Buddha idejében egy Kisagotami nevű nőnek meghalt az egyetlen gyermeke. Nem bírván elfogadni az elfogadhatatlant, egyik embertől a másikig rohángált, s gyógyszert keresett, amely visszahozhatja a gyermeket az életbe. Buddha megmutatta a nőnek, hogy nincs olyan család, ami nem vesztette el egyetlen szerettét sem. Az asszony magára hagyta fia élettelen testét, látta: nincs egyedül a fájdalmában és visszatért Buddhához, aki mély együttérzéssel így szólt hozzá: Azt hitted, csak te egyedül vesztetted el a fiadat; ám a halál törvénye az, hogy az élőlények körében nincs állandóság.”

Nala mégis túrta az élet kegyetlenségét, hisz mit tehetett volna ellene? Betegség támadta meg a szemét kicsi korában. De érdekes, az Úr Isten (akiben hisz) mégiscsak szereti őt. Olyan varázslatos mosolyt kölcsönzött neki és igazi bájta...

Pár évvel később meghalt az apukája.

A Margitszigeten beszélgettünk erről, holdfénynél. Láttam, mennyire hiányzik neki, és hogy fáj, hogy az apukája nincs vele. De én tudom: nagyon büszke lenne Nalára.

Tavaly kollégista lett, idén hazaköltözött a nővéréhez, a húgához, az öccséhez.

Nemrég azt mondta, ha tizennyolc lesz, elköltözik otthonról, mert ez így nem egy igazi család.

Szeretném lebeszélni róla, mert az embernek jóban kéne lenni a testvéreivel, akkor is, ha nagyon különböznek egymástól. Csak egymásra számíthatnak. Tudom, hogy neki nagyon nehéz, de mindenki, aki érti és ismeri; szereti őt. Akarom, hogy tudja.

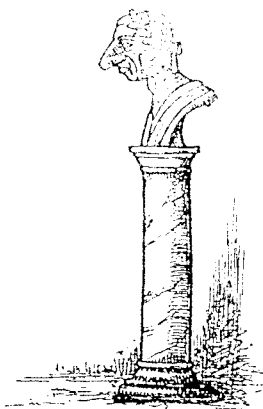
Szeretnék beszélni vele; elmondanám, hogy mennyire tiszteltem és szerettem, felnézek rá, de azt hiszem, ezeket a dolgokat nem bírnam szóban közölni vele.

Hogy az egyik legcsodálatosabb ember, akivel valaha is találkoztam.

Remélem, megbocsátasz.

Jelige: 59-es

Ars Poetica

Allok a villamos megállóban. Február, hideg, köd. Elszívok egy cigit, nézem a füstjét, ahogy kavarog a leheletemmel együtt. A páras köd lassan beleissza magát a kabátomba a cigarettaszaggal egyetemben. Megáll a villamos, felszállok. Bambi meredek magam elé és figyelem, ahogy mindenki bambán mered maga elé. Nézem az arcokat. Mindegyik arc mögött ott egy ember. Éreznek, gondolkodnak, lélegeznek abban a furcsa, fülledt ember-szagban, ami az ilyen nedves napok sajátja. Csak úgy lüktet a villamos. Mikor valaki leszáll, gondosan visszarakja arcára megszokott maszkját, úgy lép ki az utcára. Én csak ülök, zötykölődöm tovább a végállomás felé, ahol találkozom másokkal. Kinézek az ablakon, aztán megint az emberekre, és eszembe jut egy régi, elmúlt hideg, ködös nap. Busz halad el az úton mellettünk, indexel, megáll, leszállnak róla, mint én szálltam le akkor a Keleti pályaudvar mögötti bódésornál egy buszról. December volt, hideg és köd. A bódékból gyros, hagyma illata száll felém, és ott vagyok, találkozom másokkal.

A mások a barátaim. Vagy így nevezett barátaim, társaságom, haverók. Mosolyra húzódik a szám, hangosan, kibálva köszönnek, például így: „Mi az, idefahál, baronaaréú?” vagy „Csá, na hogy itycg?” meg effélék. Annak, hogy miért nem köszönnek simán, emberi hangon, nagyon egyszerű oka van: buliba készülünk, ahol - mint tudvalevő - kötelező a jókedv. Az érkező (jelen esetben én) és a jelenlévők mind kötelezőnek érznek meg-ereszteni néhány vicces megjegyzést a másik kárára. Felemlegetünk régi sztorikat, amik kínosak egy jelenlévőre nézve, de nem baj, ezért most senki sem haragszik meg, semmi súlya nincsen itt semminek. Várunk legalább még fél órát a későkre, közben megbeszéljük, kik azok, akik már ott lesznek, vagy később, az este folyamán érkeznek. Néhányan fiúk elmegyünk piát meg cigit venni. Megtöltünk egy zacskót minden földi jóval. Közben néha kifogyunk a témából. Megkérdezem Andrist, kikre várunk még. Elsorolja. Andris a bulik, a társaság lelke, az elmaradhatatlan farmernadrágjával, farmeringével és Adidas tornacipőjével, na meg a szájában füstölgő Szofival. Felszállunk egy buszra, irány Zugló, valami családi ház. Innentől csak néhány kép. A fürdőszobában hányok a WC-be, amint kitisztul a fejem egy kisé, rájövök, hogy az a hideg valami, amiben ülök közben, a bidé. Felnezek, a mosógépen ott ül Andris, a mosdóba hamuz és röhög, mert ő is beletűt a bidébe, miközben hányt. Egy ágyban fekszem valami lánnyal, a nevét sem tudom biztosan, a sajátomat sem, ezzel szemmel láthatóan ő is így lehet. Hál' istennek túl kicsik voltunk még. Tömény röviditállal koccintunk, majd isszuk, bögréből. Rock számokat üvöltünk artikulálatlanul.

Elmosolyodom, majd elmerengek egy májusi délutánról, ott jöttem rá, hogy lehet többen is egyedül lenni. Ültünk a Duna-parton, bort ittunk, fiúk és lányok. Az egyik lánnyal jártam, de akár külön is lehettünk volna ennyi erővel, ugyanúgy hiába voltak ott még néhányan, akik valami felfoghatatlan okból kifo-

Közlő barátoknak hívták, hitték egymást. Lehetett volna mindenki akár magában is, de a bort iszogatva. Hiába nevettek, beszélgettek egymással. Én néztem őket, magunkat, majd inkább hazamentem.

Többben egyedül. Eszembe jut, mennyi kocsmában, pubban, bulin voltam. Azért jó volt. Éjszakákba nyúló ökörködések, viták, amiket a végére szintén mindig elpoénkodtunk. Lehetett a téma bármi. Főleg sok minderről szó esett, a hol lehet a legolcsóbban sört kapnitól, a ki az igénytelenen meg a szexen át az antiszemitizmusig (mondjuk). Magunkról, mármint úgy igazán, nem nagyon beszélünk. Érdekes, Istenről meg egyáltalán egy szó sem esett, kit érdekel ma Isten? Észrevettem, ha valakivel őszintén beszélgettem, anélkül, hogy nagyon jó barátok lettünk volna, másnap a megszokott környezetben, a szokásos mindennapi szerepkörünkbe behelyezve, kölcsönösen kerülni kezdünk egymást. Később megfigyeltem, ez másokkal is így van. Jobb elkerülni azt, akinek kiadtuk magunkat, kínossá válik tegnapi őszinteségünk. Miért? Azt nem tudom, csak érzem. Persze, hogy vannak igaz és jó barátságok, szerelmek. De hogy melyik az, az csak később derül ki, és erre a közhelyre csak nemrég döbbsentem rá. Andris például a barátom volt.

A villamos hirtelen lefűkéz, csilingel, egy ember ugrik el előle. Rálehelek az ablakra, belerajzolok a párába néhány vonalat. Nézem, kérdések tolnak agyamba. Vajon odafigyelek-e a barátaimra, és ők odafigyelnek-e rám? Mikor válik valami olyan komollyá, hogy szétrombolja azt, amire azt hittem biztos? Mielőtt bekövetkezne vagy utána? Vagy ha hagyjuk bekövetkezni, végignézzük sokan, ha felmerül az „utána”, akkor úgyis mindegy? Mennyire vagyok magammal elfoglalva ahelyett, hogy másokkal törődnek? Talán mégis csak előbb kellett volna, hogy érdekeljen Isten? De, hogy jön ide Isten? Van köze neki hozzám és ahhoz, ami körülöttem folyik?

Andrissal kapcsolatban van egy visszatérő motívum. Többször nem találtam meg. Egyszer a Mechwart-ligetből svott fel, hogy menjek ki, jó koncertek vannak, ez és ez van még ott, és utána beülünk valahová. Fél óra múlva a villamosmegállóban. Ott is voltam a megbeszélt időre, de ő nem volt ott. Hiába kerestem, nagy volt a tömeg, végül összekaptam másokkal és csak a koncert után vele. Tavalyelőtt szeptemberben átmenetinek látszó lelki válságon ment át. Köz hírré tette, hogy pontosan mikor fogja magát megölni, és azt is, hogyan, valamint hol. Nem tudom, mennyire vettük, vettem komolyan, mindenesetre kimentünk megkeresni egy barátommal azt a víztornyot, ahonnan ő levetni készült magát. Nem találtuk meg. Hazamentünk. Felhívtam a mobilján, felvette és nevetve mondta, hogy rossz helyen kerestük, egyébként éppen pezsgőzik azokkal, akik rátaláltak és elvitték onnan (más barátai). Andris jó barátom volt.

Fél évvel később, tavaly januárban leugrott arról a víztornyóról és meghalt. Tizenhét éves volt. Most nem mondta. Egy szó nélkül, váratlanul ölte meg magát. Azóta is azon gondolkodom, mennyire volt ez váratlan. Vajon nem kiáltott, sikoltott segítségért, és én sem vettem észre? Vagy nem is lehetett észrevenni? Miért nem szólt egyikünk se a szüleinek szeptemberben, és ők miért nem vették észre? Nemrég kimentem hozzá a temetőbe. Nem emlékeztem a temetésről, hogy hol van a sírja, az egész temetésre nem nagyon emlékszem, fel sem tudtam fogni. Nem találtam meg a sírok tömegében. Csak mentem ott a rengetegben, és ő sehol sem volt. Megértettem, hogy meghalt.

Lassan beér velem a Moszkva térre a villamos. A kopasz fákkal teli Vérmező suhan el mellettem. Közéleg a végállomás. Felocsúdok, bár még sok kérdés maradt megválaszolatlanul, még lenne mit végig gondolni. Na, de felállni gyorsan! Menni kell. A villamos egyszer csak megáll, fennmaradni nem lehet rajta. Le kell szállni, ez a szabály. Megyek, találkozom másokkal, már várnak. Késtem egy kicsit. Mosolyra húzódik szám, hangosan, harsányan köszönünk.

Jelige: Sinead

Néha

Néha ordítanék!
Ordítanám: szeretlek titeket!
Öletekbe bújnék,
S csak élvezném puha, meleg kebletek!
Néha csak hagynám magam sodorni.
Sodorni veletek, soha nem ellenetek!
Néha a világot is átölelném,
Pedig csak annyi történt, hogy létezem!
S léteztek ti is!
Néha átkozom a napot is, hogy megszülettem.
De megfojtom a gondolatot csak MIATTAD!
Tudom, egyszer enyém leszel.
Ölembe bújssz,
S csak élvezed puha, meleg keblemet.
Hagyod magad sodorni.
Csak VELEM!
Néha ordítanék!
Ordítanám: szeretlek!
S e néha kitölti az életem...

Csak egy pillanat

Csak egy pillanat, mi elragad,
Sodor magával, majd veszni hagy.
Csak egy pillanat, bár ne lenne vége!
Pillantásod enyém végre!
Csak egy pillanat, mely itt maradt,
Szívemben most bentragadt.
Csak egy pillanat, fél másodpercnyi,
S az idő megáll, nem hagy félni.
Csak egy pillanat, de fontos nagyon,
Elveszteni sosem hagyom.
Csak egy pillanat, egy szemrebbenés,
S a világ több lesz. Pedig kevés...
Csak egy pillanat, már el is szaladt,
Futni hagyom! Legyen szabad!
Csak egy pillanat, de reményt ad,
Hogy lesz még ilyen, s hogy velem vagy!

Megnyitók

Mikor a csend is ordítani készül,
És megvilágosodik a sötétség,
A jónak csupán rossz jut részül,
S melegnek a ridegség.

Mikor havat hoz a nyári zápor,
És fényben úszó árny dalol,
Akkor leszek én majd bátor,
Almaimban valahol...

Ha lelked netán szökni vágyik,
Bolyongani féktelen,
A Napkorong majd akkor fázik,
Ha útja vége végtelen.

Ha lehetetlent leszek képes
Lehetővé tenni neked,
Akkor lehet csókokod édes,
Akkor lehetek már véled ...

És ha minden álom kirándulás,
S a lelkek táncot járnak hajnalig,
Tán nem csak csupán ábrándozás,
Hogy maradsz velem hajnalig!

Tespedés

Csak játszom a szavakkal:
Odakucorodnék hozzád! Dögönyözz meg!
Durmolnék facéran neked! Fülük rád fogam!
Ínycsiklandó vagy! Mi több: vérpezsdítő!
Csöcsöréssz velem!
Pityókáznék kulipintyódban, tudod?
Tudd!
Lelkem kifacsarnám, pucérra vetköztetném!
De sajnos vág az eszem!
Nem jutok dülőre!
Dorbézolni akarok! És fittyet hányni!
Nem burjánoznál nekem egy kicsit?
Hágjunk át mindent!
Ó, én csacska! Miért bonyolítom?!

Delfin

Úgy szeretnék delfin lenni!
Egyszer végre szabadon úszni!
A tengerben csak menni-menni,
Végre a magam urának lenni!
Így szeretnék én is élni,
Nem hagynám magam gátolni!
Nem állíthatna meg semmi!
Úgy szeretnék delfin lenni!

Van még hátra fél évem

Van még hátra fél évem,
Kihasználom, remélem!
Ha bátorságom nem száll el,
Ha szemem elől nem tűnsz el...

Van még hátra fél évem ,
És egy teljes életem.
De mit ér nekem nélküled?
Mit tegyek még teérted?

Van még hátra fél évem,
Ennyi időm van nékem,
Hogy meghódítsalak végre,
Szerelmem hát érjen révbe!

Van még hátra fél évem,
Hogy értelmet vegyen lételem.
Néked szívem odaadnám,
Szerelmedet viszonzoznám!

Van még hátra fél évem,
Mert utána itt hagysz engem.
Elmész innen messze-messze,
Többet vissza nem jössz ide.

Van még hátra fél évem,
Hogy figyelmedet felkeltsem.
De nincsen veled könnyű dolgom,
Sosem látsz, ha én akarom...

Van még hátra fél évem,
A szerelmem, s a reményem.
Ez hát minden vagyonom,
Ha akarod, én neked adom!

Jelige: Sion.

Örök szeretet

Néhol egy kissé elcsépelet és túl sokszor használt kifejezés: a szeretet. Az ember nem is gondolná, ez egy olyan dolog, ami nélkülözhetetlen ahhoz, hogy fennmaradjunk. Hogy esélyünk legyen a boldogságra.

Egy ideig nem ismertem a szeretet pontos fogalmát. Akartam, hogy szeressenek, mint minden emberi lény, de miután a barátok miatt a Poklok poklát jártam meg, egyre inkább vágytam egy kis állatra, aki csak az enyém. Egyszóval egy jó, feltétlen szeretethű lényre.

Aztán sok unszolás után kaptam egy „kis” kutyát. Egy őrző-védő ír farkast, aki, ha nem is lakott velem, éreztem, hogy mindig velem van és: szeret. Hónapokig hétfégi programként jártunk ki a Pilisbe, hogy találkozhassak az én drága Sábámmal. Egy idő után, mikor megmagyarázhatatlan mélabú kötötte le, éreztem: valami megváltozott. Az én gyönyörű kiskutyám testvéreihez képest sovány és rendkívül ijedt volt, a szemében félelem lakozott. Nem tudtam, pontosan miért, de egyre inkább éreztem: valami baj van...

Aztán egy éjszaka sírva ébredtem. Ő meghalt! Meghalt!

Megéreztem a közeli véget. Teljesen kikészültem, mikor megtudtam Sába gyomordaganatát. A szüleim nem beszéltek róla; korábban bizonygatták: a legjobb orvosokat és kórházat találták Sábanak, de én tudtam: meg fog halni.

Soha többé nem került szóba hangosan: nekem nem mondták, én nem mertem kérdezni. Magamban gyászoltam és tettem el mindörökre. Neki köszönhettem, hogy még tudok szeretni.

Halála után nem is ingerült lettem. Aztán szép események lezártam magamban ezt az egészet, ma még mindig érzem megvisel, ha rá gondolok, egy darab tört ki a szívemből örökre.

Soha nem gondoltam volna, hogy az élet ennyire morbid lehet.

Mert ahogy elhatároztam, megírom az én gyönyörű, szálkás szőrű, ír farkasom történetét, újra könnybe lábad a szemem egy kiskutyáért, aki talán a mennyben nevet és vár rám.

Az Ő emlékére.

Izzó Pokol

Sokáig töprengtem életről-halálról, immáron két esztendeje. Mi miért és hogyan lehet, s hogy az életnek van-e valami értelme. Mert az ember azt látja, hogy éheznek, halnak az emberek a Földön, s akkor elgondolkodik: miért éppen ide születtem? S aztán vagy megtalálja önmagát idővel, vagy egész életében egy mókuskérekben izzad, aztán felébred egy szép napon, s rájön: hogy tévedett. Bizony tévedett, mert nélkülözhető.

Néha, mikor azt érzed, beletaposnak a földbe, egy picit porszem vagy, semmi más a gépezetben, akkor kell felállnod és nem hagyni, hogy a rendszer elnyeljen. Olvastam rengeteget a halálról és arról, milyenek látják az onnan visszatért emberek. A különböző vallások is másként írják le, ami a halál után van: menny és pokol, a semmi földje a reinkarnációban és így tovább.

Tudom, hogy küldetésem van, ezért soha nem adom fel. Egyre nyugodtabbá tesz A vallás, a filozófia, a Tudat.

Jelige: Sulphur

A Gyűlölet Máglyája volt...

Meggyújtottam, hogy elégesssek
Testemen fekélyek, lángoló sebek
S hogy mi voltál te, egy gyáva féreg
Most kínomban tekeregsz, a tudómet téped.

Hogy elárultál, már cseppet sem fáj
Kedvesem, engem vár a magány
Tétova intelmed mit sem jelent
Találkozunk majd egyszer, odalent.

Puffadt tested börtönébe zárva
Szinte már sajnállak, rothadó árva
Mert e test selejtes, ocsmány burok
S lecserelni már nem tudod.

Szemem rád nézni többé képtelen
Elnyűtt arcodon szűkülő félelem
Ha nem volnál oly büszke, vonítánál
Kár, hogy nem érdekel, csak voníts, ha fáj.

Mindent összevetve mégis megköszönöm
Szívemen táncot jár egy újfajta öröm
S az undort gyönyörrel hányom reád
Te szerencsétlen nyomorult, ez a te tróféád!

Jelige: Snaka

Születésnap

Zelma a HÉV szövetülésén ült, ernyedte lábai a koszos, szemetes padlón pihentek. Meredten bámult ki az ablakon- vagy csak maga elé. A háttérből fiatal hangok lármáját hallotta, és egy rádiót a vezetőküléből. „Szörnyen fáradt vagyok... Minek élni?... Palacsinta... Ezek nem értenek semmit... Zene... Ezek azt sem tudják, ki vagyok, fogalmuk sincs róla, mennyire fáradt vagyok.”

Nem vagyok részeg! - bizonygatta magának - Egyszerűen csak ernyedtebbek a gondolataim a kelleténél...

Nem fáj semmije, mégis érezte magában a fájdalmat, ott csirázott benne a halál arra várva, hogy egyre nagyobbra nőjön és szétrobbantsa a lány testét, akár egy babot. Messziről látta, mintha valaki távolról, egy üvegfalon át közeledne hozzá, akár egy nézelődő a bogárház terráriumai között. Ahogy közelebb ért az arc, már kezdte kivenni vonásait, már majdnem tiszta képet látott, de megfeszült izmai elernyedtek és vörös bársonyfüggönyként hullott arcára a homály... Fejéből idegen hang beszélt, mintha valaki belőle duruzsolná halk, értelmetlen szavait, mondatait egy telefonba...

Lassan felismerte a szemlélődő alakot: Óriási kék szemek, félre biggyesztett száj, vastag szemöldök, göndör fürtök... A férfi nevére már nem emlékezett. Az ismerősnek tűnő alak lassan átdugta fejét az üveg, elhúzta a bársonyfüggönyt és mögötte olvasztott vajként fojt össze minden a serpenyő mélyén. A férfi már mellette ült a terráriumban, mégis beletelt egy kis időbe, mire Simon Zelma megértette, mit is mond ez a szellemalak mellette. Látta, amint egy vaskos, piros, fagyos kéz üveget nyújt felé. Ivott belőle, nem ez volt ma az

első korty, mégsem érezte, hogy lenyelte a tömény italt.

Át kellett volna melegednie tőle. Nem érzem a mellkasomban az égető érzést... A hideget sem érzem... Nem érzek semmit, itt sem vagyok... Nem is vagyok többé.

Még egyet húzott az üvegből, most sem változott semmi. Tompa zúgást hallott a fülében, belevegyült a zene, a férfi hangja, a láрма, a zakatolás. A szavak már csak kilométerekről hallatszottak, értelmetlenül. Aki mellette ült, már nem is férfi volt, nem is ember volt, csak valami visszataszító, rángatózó, vihogó, boszszantó kis amőba volt; a rádió, a zakatolás, a ricsaj, a tompa zúgás küzdelmes rabja.

Igen... - mondta Zelma - persze...

Nem akarta, hogy itt legyen mellette ez a lény, egyedül akart lenni, legalább még egy kis ideig. De már csak a férfi úszó alakját látta maga előtt. Nyálkás testével magához ragadta Zelma kezét, végigvonszolta a vörös bársonymocsáron, Zelma végiglépkedett a puha, ruganyos lépcsőkön, melyek vadul harapdálták cipősarkát, átúszott az azúrkék aszfalttengeren, a vadul hullámozó macskaköveken...

Simon Zelma már az ágyán ült. Úgy érezte, sosem áll fel, örökké itt fog ülni, mintha testrészei darabokra hullottak volna. Nem érzett fájdalmat, csak hangtalanul széthullott, akár a rothadt szőlőfürt a puha, nedves hajnali földre. Lehajolt. A csíkos szövött szőnyeget bámulta, mintha csak az agyából kieső gondolatok szilánkjait szemlélné. Egyszer csak észrevette, hogy valaki nézi. A zilált, kócos haj alól idegen szemek, vörös orr, kiszáradt távoli ajkak meredtek rá. Megborzongott, félelem itatta át minden porcikáját. Az idegen arc a tükörből bámult rá fenyegetően... Zelma minden ízében remegett. Csak akkor vette észre a mellette álló férfit:

- Mit akar itt?

- De hiszen te azt mondtad...

Ismét értelmetlen, elmosódott szavak zúdultak rá, a köd és a bársony borult rá... Lassan meg-

próbált felállni, csak a rémitő arcot látta maga előtt abból az átkozott tükörből. - Jó - mondta, és leoltotta a villanyt. Minden bántotta. A színek, az érzéketlenség, az öntudatlanság, a homály, a hangok, az álmok, az élet... Nem érezte, ahogy beszívta a levegőt, azt gondolta megfullad, de nem érzett pánikot. Minden nehéz volt rajta, szorította a ruha. Mindent levett magáról, ólomköpenyekként hullottak le róla a puha, könnyű, alkoholtól és cigarettafüsttől bűzlő színes ruhadarabok. A vékony, törékeny, hófehér test is ólomként zuhant az egyre terebélyesedő semmibe. Az ágy egyre nagyobb lett, szép lassan süllyedt el Zelma az óriási, kék koporsóban. Még hallotta távolról a halk zajokat, mint vonatdübörgést a távolból, egy pillanatra érezte még a fényt is a szemében, aztán érezte a másik testet a sajátján. Egy pillanatra görcsbe rándult minden izma, majd teljesen elernyed, nein érezte...

Lassan kinyitotta a szemét, agyába ismét fény szűrődött be. Egy férfit látott a konyhaasztalnál.

- Tűnj el! Tűnj innen el!

Túl fáradt volt és még mindig érzéketlen. Csak egyet érzett: A mérhetetlen mocskot. Szinte szürkének látta magát, érezte a bűzét. Hirtelen iszonyú düh fogta el. A forró

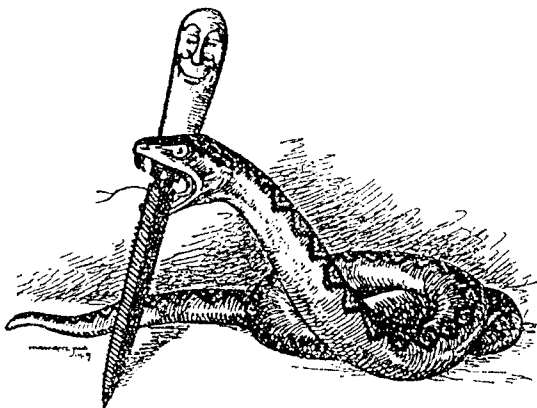
víz óriási erővel zúdult rá, szinte égette, csak sikálta magát, csak dörzsölte, úgy tűnt, már bőr sínesen rajta, csak az izomkötegek. A moesok mégsem tűnt el, ott volt minden részében, büzlött, undorodott magától. Szinte élettelenül feküdt a takaró alatt, nézen lélegzett. Hirtelen valami furcsa nyugalom költözött rá. Már semmi köze nem volt az egészhez. Semmihez. Kimerült volt, lehunyta szemét, már egyedül volt. Egy ideig mereven, mozdulatlanul feküdt.

November 13-a - gondolta magában. - Simon Zelma egy semmi - pontosan a születésnapján. Ez a nap is ugyanolyan, akár a többi. Ránézett az asztalon pihenő félbehagyott palacsintára.

Ez itt fog megrohadni - aztán meglátta a levelet az éjjeliszekrényén, a piros borítékot, ami benne ott feküdt a vége.

Kivette a dobozból a pengét, kezébe fogta és magára hajtotta feje búbjára a takarót. Nem fájt. Most sem érzett igazából semmit, mint nagyon hosszú ideje már. Egyre sötétedett minden... Fialat hangok lármája...egy rádió...érhetetlen, homályos szavak...tompa zúgás...egy vonat zaja a távolból...a zaj egyre közeledett. Már a vonaton ült, és lehullt ismét a vörös bársony végleg...

Az előadás véget ért, de taps sehonnan sem hallatszott...

Jelige: Theophylus

Átok

Margaretha Simons gazdag, polgári család egyetlen leánya volt, s mesés örökség várt rá apja után, akinek súlyos szívbetege miatt nem volt már sok ideje hátra. Egy rosszullet után kórházba került, s úgy tűnt, élve nem is távozik már onnan. A férfi elmúlt hetvenöt éves, szinte mindenki meghalt már körülötte. A felesége, összes testvére; nem maradt más ember az életében, csak harminc körüli lánya, Margaretha. A nő azonban apja után már csak a sok pénzt várta, egyszer sem látogatta meg a kórházban őt, az orvosok azt mondták: csak pár napja lehet hátra. A férfi cseppet sem volt magányos, egy valaki naponta meglátogatta: egy huszonöt év körüli férfi, hatéves kislányával, s az öreg valóban nagyon boldog volt, hogy láthatta a kis Rebeccát. Egy hónappal később, mikor Margarethát behívták a kórházba, az öreg férfi már nem élt. Miközben Margaretha apja holmijait szedte össze, különös tárgyakra lelt. Közöttük ren-

geteg fényképre, amelyeket még sohasem látott.

Az egyik egy gyönyörű, fiatal nőt ábrázolt, aztán volt egy fiatalember kislánnyal, ők hárman, valamint Margaretha apja – egy közös fényképen. Egy nővér lépett be a szobába, mondván, hogy a nő apja egy levelet hagyott maga után. Halála előtt az apja maga hagyta a lányának, mondván, ha ő már nem lesz, adják azt oda Margarethának. Ebben leírta, hogy bár ő születésétől fogva imádta a lányát, a kapcsolatuk megváltozott, mikor a lány már csak akkor beszélt és találkozott édesapjával, ha valamire szüksége volt. Ez évekig így ment, erre tanú maga az élet. Ezért – mint az a levélben olvasható volt – másra hagyja a vagyont, nem Margarethára. Persze a nő fejében az motoszkált, hogy a törvény úgyszólamint áll majd, hiszen ő az egyetlen gyermek. Tévedett. Apja azt is megírta, hogy Margaretha születése után tíz évvel született egy lánya, aki leukémiában meghalt, de férje és kislánya megmaradt utána. És hát nem nehéz kitalálni, hogy végrendelkezésében Max Goldman örököséül unokáját, Rebeccát, valamint vejét, Petert jelölte meg.

A kéz

Végrendelet felolvasása után Margaretha felkereste a munkahelyen Peter Jacobs-Goldman-t, aki bár kedvesen fogadta a nőt, Margaretha egyből perrel fenyegetőzött, amiért egy „bolond öregúr-tól” kicsalta minden pénzét. Margaretha csak arra nem számított, hogy a végrendelet hat évvel korábban keletkezett, mikor Rebecca megszületett. Margaretha beváltotta ígéretét. Azon a címen, hogy apja elmeháborodott volt, mikor bedőlt egy csalónak és egy gyereknek, akit az unokájának hitt, ezért nem órá hagyta mindenét. A feljelentést a bíróság visszautasította, mivel Max Goldman egy levelet hagyott az ügyészségen a lánya viselt dolgairól, valamint hogy a pénz - Rebecca nagykorúságáig - teljes mértékig Petert illeti meg. Margarethának nem maradt semmije sem, csak két – egyenként 120 m²-es – háza. Hirtelen megutál mindenkit: legfőképpen a kis Rebeccát.

– Hiszen, ha ő nem lenne - gondolta –, minden baj megoldódna.

S szombaton, mikor amúgy sem dolgozott volna, egész napi imádkozásba kezdett azért, hogy a gyerekek (a halálát nem merte kívánni) tűnjön el a föld színéről. Két héttel később, mikor egy reggeli újságban arról olvasott, hogy a hatéves Rebecca Jacobs-Goldman eltűnt, s édesapja a nyomravezetőnek több milliós dollárt kínál, nagyon megörült. Ismételten feljelentést tett, miszerint csak akkor illetné meg Peter Jacobs-Goldmant az örökség, ha a gyermek vele volna.

Margaretha szomorúan vette tudomásul, hogy addig azonban a bíróság nem foglalkozhat az ügygel,

míg a kislány eltűnésének indítékait meg nem találják, és be nem fejeződik a rendőrségi nyomozás.

Két év telt így el, s Peter már egészen elkéseredett. Kezdte feladni a reményt. A rendőreg valószínűsítette, hogy Rebeccát elrabolták.

- Hogy nyuvadna ki az, aki ilyet tesz! Hogy száradna el a karja! – gondolta Peter, aki már szinte belebetegedett lánya elvesztésébe. Előbb fiatal neje, majd lánya. Egy kissé sok ennyi trauma.

Végül a bíróság behívatta Margaretha Simons miatt. Kitézték a tárgyalás időpontját. Peter, aki a sokkból kezdte összeszeszedni magát, meglepődött Margaretha állapotán. A nő másfél hónap alatt teljesen megöregedett. A harmincas nő haja teljesen megöszült, bőre ráncos lett, fogai meggyengültek. Ahogyan belépett a tárgyalóterembe – akár egy vénasszony. Hosszú, fekete kardiánt viselt, az egyik karja bekötözve. Odalépett az emelvényhez, valamint a bíró fülebe sűgött, aki intett, hogy a tárgyalásnak idő előtt vége. Margaretha elmenni készülődött, járása lassú, megkopott volt – tényleg alig vonszolta magát.

– Sajnálom, Peter – mondta.

- A feljelentést, Margaretha? – kérdezte Peter.

- Nem, a lányát – felelte.

- Hogyan? – Peter szeme a nő karjára meredt. Egyszeriben: tudta. Közelebb ment Margarethához, megnézte ép karját és... ha nem a saját szemével látja, nem is hitte volna el senkinek. A nő karja egyszeriben leszáradt. Peter végre megértette, mi is történt valójában a lányával. Margaretha az életével fizetett átkáért. Halála előtt kiment a temetőbe a húga sírjához.

– Ó, Hanna! Sajnálom... - rebegette térdre rogyva a sír előtt.

És egyes elbeszélések szerint ott, helyben meghalt

Jelige: Vesali

Halottak beszéde

A halottak ról a szörnyű dolgokra hívják fel a figyelmünket. Vannak embertelen borzalmak, olyan sebeket okozva bennünk, melyek sohasem gyógyulhatnak be. Ilyenek mind a háborúink. Világháborúk, a rengeteg halál és kivégzés. Mind értelmetlenül. És a környéktele angolok! A mészáros, aki 306 embert állítottatott hadbírószám elé, és akiknek nem kegyelmeztek meg. Senkinek sem. Volt olyan, aki elfelejtette a tiszt előtt felvenni a sapkáját; ezért kivégezték; volt olyan is, aki idegösszeroppanást kapott, de ezt nem ismerték el neki – ezért kellett gyermekfejjel meghalnia. Tizenkilenc évesen. A hadsereg különös kegyetlenséggel gyilkolta meg azokat, akik nem tudhatták megvédeni magukat. Ebbe a csoportba tartoztak azok a fiúk, akiket 16, 17, 18 éves fejjel hívtak be. És őket mindig példátlan megtorlásban részesítették a legapróbb, sokszor nem is reális vétkeikért.

Ilyen volt a tizenkilenc éves Billie Nelson is, aki óriási nyomás alatt állt, néhány hónap után idegei felmondták a szolgálatot, ezek után öt hónapig kezelték, de visszaküldték a felderítő hadtestbe. Otthoni dolgok kezdtek egyre inkább nyomasztani, negyvenkét éves édesanyja meghalt, apját fogolytáborba küldték, és minden felelősség ezzel áthárult rá, az éppen felnőtté váló Billie-re. Húgait és fivéreit árvaházba küldték. Billie a frontvonalon idegösszeroppanást kapott, ezért dezertőrnek kiáltották ki. A hadbírószám nem vette figyelembe Billie karsérülését sem, nemhogy a kétszeri idegösszeomlását. Vele akartak példát statuálni a többieknek. A hadbírószám nem ítélte Billie karsérülését valósnak, ezért 1911. augusztus 16-án Billie Nelsont kivégezték.

Nem ő volt az egyetlen, összesen 306 ember járt hasonlóan. Nem adatott meg nekik a felnőttkor. Elvették tőlük, pedig chhez senkinek nem lehet joga. Ember nem ítélt ilyen kegyetlenül. Billie nem láthatta felnőni a testvéreit, ehelyett kiskorukban megismerték a szörnyű gyászt. Örökké szívükben őrizték meg Billie-t. Máiig szeretik őt. Sajnos azonban nem adatott meg nekik, hogy a hadsereg rehabilitálja Billie-t, vagy akár a többi 305 kivégzettet. Máiig azért küzdenek, hogy az angol kormány elismerje majdnem egy évszázad után, hogy: tévedett.

Bár több száz képviselő szavazott az ügy érdekében, mindezidáig a rehabilitáció nem történt meg. Most már olyan emberek küzdenek Billie becsületéért, akik csak édesanyjuk elmeséléséből ismerhetik a melegszívű fiút, aki háborúba ment egy ország sorsáért, és végül ez az ország gyilkolta meg őt.

Unokahúga, a már idősödő hölgy, aki egész életében bánta, hogy nem ismerhette meg Billie-t, azért küzdött egész életén át, hogy beismerjék Billie igazát.

Az emberek hősként tisztelik őt, és meglátogatják minden augusztus 16-án, minden évfordulón, mert tudják, Billie még velük van.

Jelige: Zselta Szabolcs

Tartós diffúziós (tud.) gondolat

Nem vagyok futurista.
 A technikát (is) megvetem, mégis...
 Hungaroring helyett Kincsem Parkban van helyem.
 ...támogatom a vasutat;
 törjünk fel szűz földeket!
 Hálózunk be anyám testét;
 sírni fogok; kötözzetek!
 Tegyétek le a távolban egy pont-
 ba mutató egyenes mereveket.
 ...kell nekem anya-barát acélpálya.
 Azon itt vagyok, de már ott. A kettő között.
 Megyek felé:
 „Szemközt lesz az igazi!”
 Visszaúton:
 „Milyen jó hova tartok!”

Várákozom, remélek, vágyakozom.
 Köztes levegőben nyújtózom, elengedem magam.
 Teljesség e inter-állapot.

J. P. dicsérete

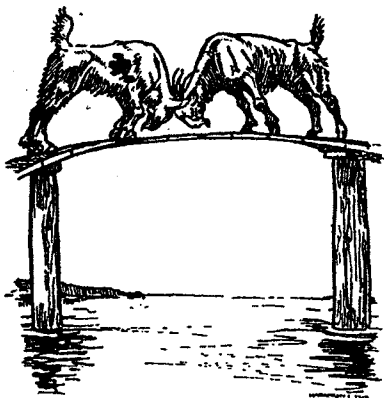
Hogy -nákkal, meg szálkás
 hanglejtéssel fejezem ki magam,
 ismertem. Nem nagy baj.
 De még agyam is ugrálva
 lépdél, íráskészségem fejben,
 kézfejjben csökken; elképeszt.

Itt elnémulok; nagy Cicero sem zenélt
 volna erre.

Hányás bazd meg, bazd meg hányok!
 Ez (nem) megy. Köszönöm, "kiszállnák"!

A tartalomból

Amadeus: Merovée legendája.....	2
Kentaur: Félelem nélkül.....	3
Boldogság: SMS-versek.....	6
Doxon Para: Jó napot!.....	8
Égető: Versek.....	10
Két slukk között: A magányról.....	12
Mercurius: Versek.....	14
Kiara: Keserédes Tatjana.....	16
Neophylis: Az egyik legcsodásabb.....	19
59-es: Ars Poetica.....	20
Sinead: Versek.....	22
Sion: Örök szeretet.....	24
Sulphur: A Gyűlölet.....	25
Snaka: Születésnap.....	26
Theophylis: Átok.....	28
Vesali: Halottak beszéde.....	30
Zselta Szabolcs: Versek.....	31

Az illusztrációk Haranghy Jenő munkái

Az irodalmi házi verseny
márciusi fordulója

1. Értelmezd a *hübrisz*, *inventio poeta*, *spleen* fogalmakat! Mely alkotóval/irodalmi hőssel/művel hozható kapcsolatba? (6 pont)
2. Melyik film kakukktojás? Miért? (3 pont)
Cabiria éjszakai, *Máté evangéliuma*, *Országúton*, 8 és fél
3. Kinek mely művéből való a következő idézet? Milyen a költemény verselése, sorfajtája?
„Elfognak és felkötnek,
Áldott földdel elfödnek,
S halált hozó fű terem
gyönyörű szép szivemen.” (4 pont)
4. Milyen irodalmi alak teremt kapcsolatot *Ilosvai Selymes Péter* és *Arany János*, valamint *Grimmelshausen* és *Bertolt Brecht* között? (2)
5. Állítsd időrendi sorrendbe az alábbi köteteket! Kik a szerzők? (8 pont)
Nagyon fáj, *Őszikék*, *Tajtékos ég*, *Vér és arany*
6. Szórejtvény: Fegyvernek is beillő vágóeszköz + az ajtó része = Shakespeare *Romeo és Júlia* c. drámájának egyik szereplője (1 pont)
7. Szerb *Antal Szerelm* a *palackban* c. műve alapján válaszd az alábbi kérdésekre! (5)
Ki volt Lancelot lovag szerelme? Kinek a felesége a királyné? Mivel tölti Lancelot a napjait? Mit tett a varázsló az alvó Lancelot lovaggal? Hogyan változik meg a lovag (3 példa)?
8. Milyen stílusirányzathoz sorolnád a következő műveket? (3 pont)
Madarász Viktor: Hunyadi László siratása; *Pollack Mihály: Magyar Nemzeti Múzeum*; *Raffaello: Athéni iskola*
9. Ki írt regényt *Thyl Ulenspiegel*ről, a csínytevőről? Kit ihletett komponálásra a flamand csavargó? (2)
10. Milyen szindarab rövid tartalmáról van szó?(2)
Egy uralkodó nem óvakodik eléggé idustól, ezért „brutális” halált hal.

A beadás határideje: 2001. április 4., szerda

A művészetiismeret mucso

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Puskás Aurél

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: judit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf

Készül a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében